Emko

Valentýnské vydání

Únor 2015

šéfredaktorka: Lucie Machalová

grafika: Sára Wranová

Leden 2014

Slovo šéfredaktorky

Vážení čtenáři,
v rukou držíte další valentýnské vydání školního časopisu. Tentokrát to však naše redakce vzala z trochu jiného konce a vdechla tomuto americkému svátku kapku „hořkosti“. Snad Vám nesundáme růžové brýle. Však proč taky Valentýn, milovat se můžeme každý den

a celý rok.

Obsah

Valentýn útočí 3
Předvečer Svatého Valentýna 4
Už nikdy víc!!! 6
Básně 7
Podivný experiment 8
Funguje vám plátno? 9
Na co se 23. února můžete těšit 9
..... Laserová přestřelka 10
..... Love, Rosie 11
..... Sama sobě 12
Ples MGO pohledem studentky tercie 13
..... Lyžák 2015 14
..... Zlodějka knih (film) 15
..... Závod Marlenka 16

Valentýn útočí

Barbora Nejedlíková, Kvarta B

Všemi milovaný či nenáviděný Valentýn se opět nebezpečně blíží. Nákupní střediska již svou valentýnskou propagandu začala a páry již přemýšlí, čím potěšit svou drahou polovičku … nejspíš lístky do kina na všemi očekávaný filmový brak – soudě podle knižní předlohy – 50 Shades Of Grey.

Jak se ale připravují tzv. single lidé (použiji tento výraz, jelikož svobodní mi přijde poněkud zvláštní)?

V dnešní době jsou dle mého názoru tři skupiny lidí (+ zadaní) a s tím spojené tři základní postoje k Valentýnu:

a) "strašně opuštění" – lidé (především dívky ve věku 12-19), kteří si na své facebookové profily píší, jak moc jsou osamělí a jak tento den stráví s kyblíkem zmrzliny a romantickými filmy.

b) "nesnáším Valentýn, je to hloupý svátek" – tito lidé navenek ukazují, jak moc "nesnáší" tento svátek, avšak vzadu v pokoji, kde je nikdo nevidí, se přímo užírají závistí a velice si přejí, aby měli tento svátek s kým oslavit.

c) "Valentýn je jen komerční svátek, vlastně ani není svátek, protože v ten den má svátek Veronika. A mimochodem tento rok vychází na sobotu." – aka normální lidé, kteří nepropadají této komerční vlně, která se však drží neuvěřitelně dlouho. Mezi tento typ lidí můžou však patřit i páry, kterým je jasné, že láska by se neměla ukazovat jen jediný den v roce.

Dle mých názorů je vám zřejmě jasné, do které z těchto skupin patřím a pokud ne, tak vám to hned povím.

d) "Valentýn prospím, protože vychází na sobotu a škola ze mě vyždímala veškerou energii"

Jste-li stejného vyznání, najděte si mě na chodbách našeho gymnázia a vítězoslavně si se mnou plácněte, protože tohle je ta nejlepší varianta, kterou provozují jen úžasní lidé!

Předvečer Svatého Valentýna

Tereza Krejčová, Kvarta B

Seděla ve svém luxusním křesle ještě v luxusnějším obýváku a spokojeně popíjela drahé víno. V televizi zrovna začínaly zprávy, a tak přidala zvuk. "Již zítra je tu tak dlouho očekávaný svátek zamilovaných. Na své si přijdou i obchodníci, kteří své regály už dlouho dopředu zahlcují různorodými předměty s valentýnskou tématikou..." Zatímco televizní hlasatel vedl svůj monolog na růžovo-červeném pozadí, spokojeně se usmívala a radostí skoro skákala v křesle. Přece jen je tu její milovaný Valentýn - svátek, na který se těší celý rok, podobně jako se jiní lidé těší na Vánoce.

Chvíli přestala vnímat televizi a zasnila se. Vzpomínala na svůj krátký románek s Karlem.

Karlovi Jelínkovi bylo něco málo po padesátce. Vlastnil hotel v centru města, který mu dobře vynášel, ale bylo kolem něj spoustu práce, a proto musel každý den brzy vstávat. Kdykoliv měl volno, rád si pospal a dopřál si zasloužený odpočinek, kterého se mu v pracovní dny nedostávalo. Dnes však nemohl dospat, tak moc se těšil na dnešní večer. Alici znal teprve krátce, vlastně ji poznal minulý měsíc, když byla na snídani v jeho hotelu. Celý měsíc si psali, dvakrát byli na kafe. Karel si beztak neustále opakoval, co na člověku, jako je on, tak krásná, vtipná a šarmantní žena vidí. On sám už několik let nikoho neměl, nikdy se nezamiloval a ačkoliv si to nechtěl připustit, k Alici cítil něco, co by se zamilovaností nazvat klidně dalo. Z jejich valentýnského rande byl určitě nervózní, že ani dospat nemohl. Nejspíš brzy ráno vstal a zamířil do kadeřnictví, aby si nechal upravit své řídnoucí vlasy, pak v klenotnictví vybral drahé, stříbrné náušnice, které se rozhodl darovat k Valentýnu své drahé Alici. Hned naproti v květinářství pak koupil ještě obrovskou kytici růží. V šest večer měl pravděpodobně vše připraveno. Jeho luxusní byt byl dokonale uklizený, jídelna byla osvícena jen svíčkami a v kuchyni na sporáku vařila polévka. Mohl si samozřejmě na vaření někoho najmout, ale chtěl ukázat, že je samostatný. Když zazvonil zvonek, ještě více zneklidnil a šel Alici otevřít.

Usadili se do svíčkami osvícené jídelny. V celém bytě bylo zhasnuto a to ještě dokreslovalo romantickou atmosféru. Karel nalil červené víno a začal něco vyprávět. Alice se ani nesnažila poslouchat. Myslela na to, jak je Karel nudný a že se nediví, že je sám. Taky si nenápadně prohlížela interiér bytu a sama sebe v duchu chválila, že si vybrala správného boháče. Karel si brzy všiml jejího skelného pohledu a později i toho, že už se ani nesnaží dívat na něho a rozhlíží se. Začal se potit a byl ještě nervóznější. Aby svůj trapně nudný začátek Alici vykompenzoval, rozhodl se dojít do vedlejší místnosti pro láhev vína a oběma dolil. Jakmile opustil místnost, Alice vstala a do zbytku vína v Karlově sklenici vsypala bílý prášek, který měla schovaný "pro případ nouze". Už dlouho totiž přemýšlela, jak tuto nudnou schůzku ukončit a nehodlala se s Karlem zdržovat. Slyšela, jak se vrací, a proto rychle usedla zpět na své místo. Karel nejprve dolil víno, a pak se také posadil. Začal zase něco vyprávět a výrazně gestikuloval rukama. Rozmáchlejším gestem převrhl svoji sklenici. Její obsah mu potřísnil sako, ale většina vína stejně přistála na Alicině halence. Alice byla vzteklá, ale ne tolik kvůli zničené halence, jako spíše kvůli promarněnému jedu, který byl v Karlově

sklenici. Nebohý muž se jí začal omlouvat a zavedl ji do koupelny. Nejprve si Alice očistila halenku, pak si Karel sundal sako a celé ho namočil do umyvadla a začal ho máchat v rukách. Alice zatím pod záminkou vysušení halenky zapojila do zásuvky fén a upřeně pozorovala při sušení Karla. Ruce měl ponořené ve vodě v umyvadle a teď se plně věnoval svému saku. Alice na nic nečekala a hodila fén plnou silou do umyvadla. Karel se lekl a rychle vytáhl ruce z vody, která vteřinu poté zajiskřila elektřinou. Jakmile se nebožák vzpamatoval, začal se tomu smát, mezi záchvaty smíchu vykřikoval, že má více štěstí, než rozumu a že už mohl být mrtvý. "Mohl," myslela si Alice, která se sice zdvořile usmívala, ale vevnitř vřela vztekem.

Z koupelny se přesunuli zpět do jídelny, pak na chvíli do obýváku a jednou dokonce na balkon, kde chtěl Karel ukázat Alici krásný výhled na celé město. Za celou dobu se ho ona pokoušela všemi možnými způsoby zabít, ani jednou jí to nevyšlo, buď měl opravdu hrozné štěstí, nebo to byl takový nešika, že ani umřít neuměl. Alice se ztotožňovala s druhou teorií.

Teď znovu seděli v jídelně a Alice začínala mít tik v pravém oku, vážně uvažovala o tom, že prostě odejde. Karel se nyní rozhodl, že už je čas na polévku, kterou přeci sám připravil. Otevřel dveře do kuchyně a vešel. Alice ho následovala, ale už na prahu ji něco zarazilo: doslova cítila, že něco není v pořádku, celá kuchyň byla cítit plynem. Začala tedy couvat co nejdál od dveří do kuchyně. "Vzkypěla mi polévka a uhasila plamen“, smál se Karel z kuchyně. "Necítíš tady něco?" "Neeeee," volala z bezpečné vzdálenosti Alice." Vážně tady něco smrdí, počkej, já rozsvítím." Jakmile tuto větu Karel dořekl, ozvala se hrozná rána a výbuch vyhodil Karla oknem a ten se rozplácl o chodník. Celá kuchyň byla v plamenech, ale to už Alice ani nekontrolovala. Rychle sesbírala všechny cennosti, co našla a unesla a zmizela ze dveří. Nasedla do svého dokonalého auta a zmizela v temnotě noci dříve, než ji kdokoliv stihl jen postřehnout.

Jó to byly časy. Alice se vzpamatovala ze svého zasnění a znovu se zaměřila na televizi. Zprávy skončily a objevila se znělka dokumentárního seriálu "Nejhorší vrazi světa." Ještě více přidala zvuk televize a přesunula si blíže křeslo. "V dnešním speciálním valentýnském dílu vám představíme vraha, ze kterého i těm nejzkušenějším vyšetřovatelům a hlavně všem mužům přechází mráz po zádech," zněl temně hlas komentátora dokumentu, "Kristýna Světlá, Marie Kerelová, Vanda Schneiderová, Alice Marková, všechny tyto ženy jsou ve skutečnosti jedna, stejná osoba. Žena, jenž si říká Černá vdova, ze své skrýše vyleze vždy na Valentýna. Nechá se pozvat zámožným mužem na drahou večeři, pak domů a tam ho chladnokrevně, brutálním způsobem zabije. Dříve, než nebožákovo tělo stihne vychladnout, sebere vše cenné a zmizí neznámo kam. Černá vdova si užívá svých lehce nabytých peněz, ale ty ji jednou dojdou, a proto musí znovu na lov. Změní si jméno, účes, barvu vlasů a oblečení a opět svou krásou okouzlí další, pokud možno bohatou oběť. Mějte se na pozoru, milí pánové, třeba to letos budete právě vy..." Dokument skončil, vypnula televizi a samolibě se usmála. Jedním hltem dopila zbylý obsah své sklenice a postavila ji vedle křesla. Zůstala ještě sedět a očima přejížděla stěny svého obývacího pokoje, které byly zaplněny fotografiemi jí samotné. Na každé pózovala s jiným střihem a barvou vlasů, vždy slušivě namalovaná a v dobře padnoucím, drahém značkovém oblečení. Nebýt toho, že byly fotografie vedle sebe, nikdo by nepoznal, že zobrazují tu stejnou ženu. Vstala z křesla a zamířila do ložnice, přece jen před sebou měla velký den.

Už nikdy víc!!!

Barbora Wildmannová, 3.A

Nevím, kde to jsem. Vím jen, že utíkám. Mám pocit, jako bych žila tisíc životů na tisících místech. Narodím se, žiju, zemřu. A pokaždé je tam on. Adrian. Vždycky utíkám, abych ho zachránila znovu a znovu a znovu. Jen málokdy mě slyší, ale vždycky tam jsem. Už od první chvíle, kdy začal utíkat on. „Utíkej chytračku a nezapomeň…“, každičké slovo mi způsobuje bolest, kterou ani nevnímám, ale vím, že tam je. Nevím, kde to jsem, nevím, kam jdu, ani kde jsem byla. Narodila jsem se, abych zachránila Adriana. Jsem nemožná dívka a můj příběh skončil.

Probudila jsem se do temnoty. Ležela jsem na velmi chladné a drsné podlaze a chtělo se mi zvracet. „Jak dlouho jsem tady? Haló? Prosím vás, kde to jsem?“ křičela jsem. Snažila jsem se postavit, ale nohy odmítaly spolupracovat. Adrian. Kde je Adrian? Myšlenka na něho mi dodá novou energii. Vstala jsem a moje oči si přivykly na tmu. Bolí to. Drsná podlaha mi odírala kůži na chodidlech. „Au. Sakra.“ Vrazila jsem do zdi. Teda myslela jsem, že to je zeď. Přejela jsem rukou hladký povrch. Ano musí to být zeď. Pokračuji podél zdi. Snažím se najít východ, ale místnost se zdá být uzavřena. Jsem zavřená v místnosti o tvaru čtverce 6x6 metrů.

Pomalinku jsem se dokulhala až do rohu místnosti. „Adriane, pomoz mi prosím! Au!“ zase jsem se ocitla na zemi. Pořádně jsem se při tom pádu bouchla do hlavy. Pak se to objevilo. Vzpomínka. To on mě tu dostal. Celé ty roky mě jenom vodil za nos. A já mu slepě věřila, zachraňovala ho, milovala jsem ho a nikdy bych ho neopustila. Tak, proč najednou udělal tohle? Odpověď jsem znala, jenom jsem si jí nechtěla připustit. Zjistila jsem, že i velká a věčná láska může skončit mrknutím oka. A tohle udělal on. Ani se nerozloučil, prostě jenom řekl: „Promiň, vždy jsem byl na mladší, nikdy jsem tě nemiloval, zapomeň na mě!“ každé jeho slovo mě zasáhlo hluboko do srdce, které se sype na tisíc kousků.

Nezlomil jenom moje současně já, ale i moje ozvěny v jeho životě. Ozvěny, které ho mají zachránit. Zkusila jsem se znovu postavit. Po třetím pokuse se mi to povedlo. Nemotorně jsem šla a hledala něco, co by tu bolest utišilo. Po pár minutách prozkoumávaní mé cely jsem to vzdala. Sedla jsem si na studenou zem a rozplakala jsem se. V tu chvíli se ozvalo cinknutí něčeho kovového, tipovala jsem. A měla jsem pravdu. Po čtyřech jsem lezla po drsné podlaze, až jsem měla do ruda odřené kolena. Pak jsem to ale našla. Byl to nůž. „Odkud se tu vzal ten nůž? Prosím odpovězte mi někdo. “ žadonila jsem hlasitě alespoň o náznak toho, že nejsem sama, ale opak byl pravdou. Tak kde se ten nůž tam vzal? Vrtalo mi to hlavou. Pak jsem se rozhodla. Už nechci dále trpět a nechat ho ničit můj život. Adriane sbohem, užívej si každičký moment, co budeš umírat ve svém životě, protože si mě zavrhl. Vzala jsem nůž a prudce si ho zarazila hluboko do srdce. Z posledních sil jsem vykřikla: „Už nikdy víc!!!“

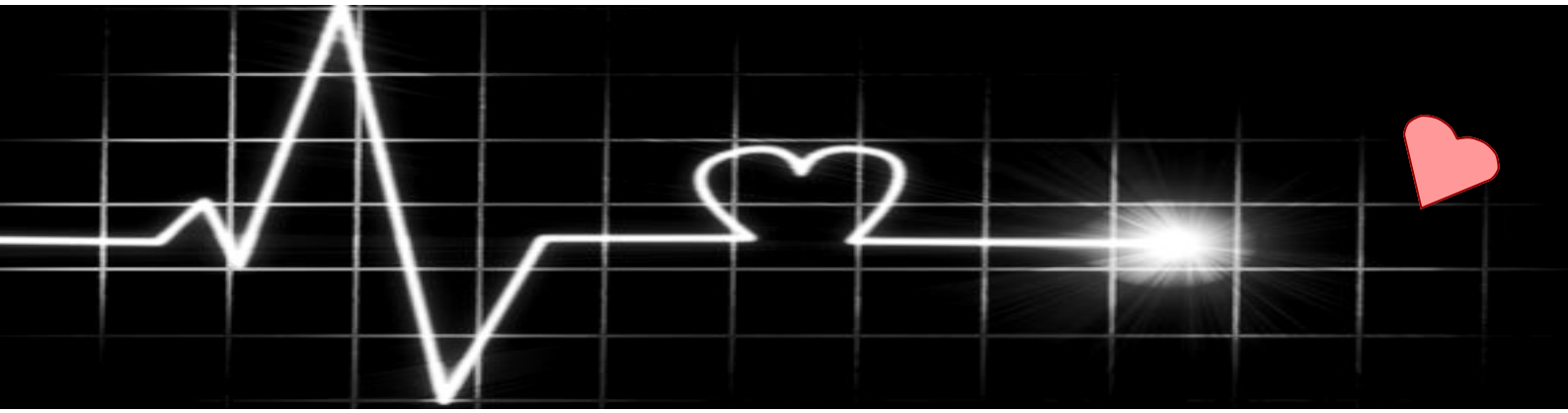

V lunou noci ozářené

Dominik Bárt, 2.A

V stříbrobledé noci jasné
spolu hvozdem tančili jsme,
nechybělo nám nic,
měli jsme spolu vše —
v lunou noci ozářené.

Milovalas mne
a já miloval tebe,
tys měla mne
a já měl jen tebe —
v té lunou noci ozářené.

Teskně na tu noc za zpěvu vichřice
sám u jezera vzpomínám;
sám? — Ano; vsedě sám
jsem zůstal za svitu Večernice —
v té lunou noci ozářené.

Láskou jsem tě opěvoval,
polibky tě zahrnoval,
s tebou chtěl jsem
na věky věků býti,
v dobrém i zlém
s tebou žíti.

Však sám jsem zůstal —
v té lunou noci ozářené.
Byli jsme jako jeden,
v jednu duši jsme se sžili,
šťastní jsme spolu byli.
Samotného jsi mne

nechala —

v té lunou noci ozářené.
Bez tebe život smysl nemá,
bez tebe život jest jen
slovní hříčka — němá.
A tak nechávám se,
vábiv blankytným snem,
oddat té říši bleděmodré,
říši vodníků — říši temné
— —

v té lunou noci ozářené.

Podmaněná hra

Rozporuplná chvíle mlhy a tmy
jímá skráně pěti bílých

půlměsíčků,
jejich zaneprázdněné sivé dny;
chutnají chutě z bylinného keříčku.

Čekajíce na jasně bílý večer,
na jasně bílý večer, až začne crčet
z nebes, porušují pravidla

bludných her,
jimiž se s úsměvem nechávají

vláčet.

Jasný bílý předvečer,
temný nuzný den,
jasný bílý podvečer,
černotemný nuzný den,
jasný bílý večer,
černotemněsivý nuzný den —

pohádkový sen,
v němž jsem s láskou brečel.

Podivný experiment

Emma Konečná, Sekunda B

Na náměty povídky od E.A.Poa

Příběh se odehrává na přelomu 19. a 20. století v horském, mlhou pokrytém viktoriánském ústavu pro choromyslné. Mladý doktor Edward Newgate zde přichází na praxi, má totiž sen pomáhat ztrápeným duším. Po prvním vstupu však zjistí, že Stoneheartský ústav je úplně jiný než všechny ostatní. Ředitel Dr.Lamb je ke všem pacientům laskavý, nepoužívá zamčené cely ani brutální metody k léčení – například pouštění ledové vody na pacienty bylo tehdy běžné, úmyslné vyvolávání záchvatů, či naopak jejich utlumování silnými anestetiky a podobně.

Poté se seznámí i s dalšími obyvateli ústavu, krásnou dámou Elizou, která má fobii z tělesného dotyku a svému manželovi dokonce ukousla ucho a vypíchla oko, dále se sadistickým správcem Mickym Finnem a s pacienty – panem co si myslí, že je arabský hřebec, nebo paní, co nechce jíst, dokud se její dávno mrtvý syn nevrátí z války a dalšími někdy až podivuhodnými kuriozitami z vznešených anglických rodin.

Film byl podle mě jedním slovem brilantní. Ani ne moc strašidelný, ale spíše drsným způsobem jsou tam ukázány nevědecké metody viktoriánských psychiatrů.

Po delším pobytu však objevuje skrytá hrozivá tajemství, mezi které patří i uvězněný původní personál a mnohá další.

Nic nakonec nebude tak, jak se zdá !

Hlavní role Elizy , Dr.Edwarda a Lamba obsadili Kate Beckinsale , Jim Sturgess a Ben Kingsley.

Film byl podle mě jedním slovem brilantní. Ani ne moc strašidelný, jak jsem od zpracování díla mistra hororu očekávala, ale spíše drsným způsobem jsou tam ukázány nevědecké metody viktoriánských psychiatrů, které nebyly zrovna něžné a samozřejmě ani účinné. Velice oceňuji herecké výkony, zvláště u představitele pána, co si nejspíš myslel, že je lampa, a proto na hlavě nosil stínítko, v neposlední řadě pak atmosféru ústavu, celým filmem prostupující napětí a černý humor.

Funguje vám plátno?

Matylda Kubečková, Tercie B

Navzdory všem očekáváním nově nainstalovaná plátna přestala fungovat už po prvních měsících, ne-li týdnech, užívání.
V mnohých třídách nejen nešla spustit, ale nešla dokonce ani vytáhnout. V naší třídě například asi půl hodiny jezdilo nahoru a dolů, dokud nevyhodilo pojistky.
Žáci i učitelé byli ovšem vynalézaví a nefungující plátno jednoduše přehodili třeba přes vrch tabule, ale po několika pokusech instalatérů plátna opravit, byla mnohokrát sundána úplně.

Tímto rozsáhlým problémem přišli žáci i učitelé o iluze, že se při příležitosti sledování filmu či prezentace nebudou muset stěhovat do tříd s interaktivní tabulí či televizí.
Nicméně se nyní zdá, že při příležitosti vyměňování oken, byla ale plátna opravena, a tak se profesoři už v hodinách nemusejí zdržovat opětovnými pokusy plátno spustit, vytáhnout či jinak uvést do pochodu. Snad to chvíli vydrží!

Na co se v 23. února můžete těšit

Sára Wranová, SXB

V pondělí 23. února se studenti našeho gymnázia vydají do Domu kultury města Ostravy za jedinečným zážitkem- dalším představením divadla Tajfun! Tím tentokrát bude britská situační komedie Robina Hawdona, Dokonalá svatba.

Ráno po flámu se hlavní postava (Adam Křižák, SXB) probouzí vedle neznámé ženy (Markéta Šmolková, 4.A). Po pár nejistých replikách zjišťuje, že jsou v hotelovém pokoji a to právě v den, kdy má být jeho svatba! Vzniklou situaci se mu ale snaží pomoct zachránit jeho věrný svědek (Matěj Šíma, SXB) a před jeho manželkou (Adéla Mazánková, KVIB), která se přichází do vedlejšího pokoje připravit, sehrají přesvědčivé divadlo s nic netušící pokojskou (Sára Wranová, SXB). To ale ještě neví, že se tím do všeho zamotali ještě více! Nezvladatelný chaos pak přichází zachránit majitel hotelu (Štěpán Piňos, Kvarta A). Tajemstvím a přitom vtipnou vložkou celé hry je Ondřej Vrba ze SXB, u kterého by byl hřích prozradit, co zde vlastně hraje, takže se nechejte překvapit!

Celý herecký ansámbl a režisérka (Kateřina Quisová, absolventka MGO) Vám přejí příjemnou zábavu a silné břišní svaly!

Laserová přestřelka mezi učiteli a studenty

Tereza Krejčová, Kvarta B

Skoro tradiční událostí by se dala nazvat návštěva laserové arény Xlasergame. V pátek 15. prosince jsme se sem po delší pauze opět vypravili.

Myslím si, že Laser game je už docela oblíbená a známá věc, ale pro ty, kteří stále netuší, o co jde, zkusím Laser game trochu přiblížit: Laser game je sportovní aktivita, ale nejdůležitější je zde taktika a rychlost vašich reflexů. Hraje se standardně 15 minut (více bychom stejně nevydrželi) v temné aréně s překážkami.Ty jsou různě nasvícené, aby mátly a doplňovaly napínavý efekt. A jak už název napovídá, půjde zde i o lasery - každý hráč má na hrudi připevněnou elektrickou svítící vestu a pomocí laserové pistole se pokouší zasáhnout vestu protivníka. Několik variant dává hráčům na výběr, jestli chtějí hrát na dva až tři týmy nebo „všichni proti všem“. Nově existuje i verze se zhasnutými vestami a o to je hra napínavější.

„Temná“ varianta není jedinou novinkou, jak jsme mohli zjistit po příchodu do arény v centru Ostravy, přibyla nová, kvalitnější zbroj a v herním poli byla nainstalována nová překážka -brána, která v danou chvíli brání hráčům v průchodu do jiných částí arény.

V první hře se utkal tým profesorů ve složení paních profesorek Rychtarčíkové, Kretkové a Horákové a pánů profesorů Gromnici a Rašovského s výběrem studentů třídy Kvarty B. Už před hrou jsme si řekli, že vyhrají ti lepší a taky že ano, vyhráli jsme my, Kvarta B. ☺ Druhou hru jsme hráli už v menším počtu, z původních desíti, nás zůstalo jen šest, a právě proto jsme zvolili variantu na tři týmy po dvou hráčích.

Myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že se celá akce vydařila. Snad tedy příště opět, třeba se k nám připojíte právě vy.

Love, Rosie

Bára Nejedlíková, Kvarta B

Před necelými třemi týdny (respektive 15. 1.) přišel do českých kin film s názvem Love, Rosie (česky pak S láskou, Rosie). Film je založen na knize "Where Rainbrows End". A já jakožto nenapravitelná romantička (jen žertuji) jsem jej musela vidět.

Příběh vypráví o dvou nejlepších kamarádech Rosie (Lily Collins, 25 – můžete znát z filmů jako Mirror Mirror nebo The Mortal Instruments : City of Bones) a Alexe (Sam Claflin, 28 – známý především díky role Finnicka v The Hunger Games), kteří se znají již od svých pěti let, takže je vlastně nemožné, aby se do sebe zamilovali (spoiler – stejně se zamilují).

Největší zlom nastává v den 18. narozenin Rosie, které společně se spoustou dalších lidí řádně oslavují a maturitním plese, který následuje těsně po něm.

Z počátku měli jít společně, avšak jejich cesty se rozejdou a oba jdou s někým jiným.

Rosie tu noc otěhotní a tak nebude moci odletět s Alexem do Bostonu na univerzitu, jak si plánovali. Namísto toho se bude muset starat o svou malou Katie. Alexovi však řekne, že za ním za chvilku přiletí.

Nic netušící Alex proto odletí a začne studovat.

Rosie mezitím porodí a začne být mámou na plný úvazek, univerzita nepřipadá v úvahu. Naplánuje si, že Katie udrží před Alexem v tajnosti. To ji však nevyjde, Alex ji nečekaně přijede navštívit. Brzo na to odlétá – zklamaný a smutný, že mu Rosie nic nerekla. Alex si najde v Bostonu přítelkyni a začne s ní žít.

Léta ubíhají a Alex s Rosie zůstávají v kontaktu, nakonec za ním Rosie přiletí. Z počátku je jejich shledání šťastné a všechno vypadá dobře, ale i v ráji to občas není perfektní – pohádají se a Rosie odletí zpátky do Irska.

Dá se dohromady s otcem Katie, který se záhadně znovu objeví a nakonec jsou z nich manželé. V tu dobu si začne Alex uvědomovat, že k Rosie cítí víc, rozejde se se svou přítelkyní (pozn. Alex to ví už od narozeninové oslavy, ale ve filmu to je takto) a napíše jí dopis, ve kterém ji vyzná city. Dopis se k Rosie nedostane, jelikož jej sebere její manžel.

Zoufalý Alex se proto dá dohromady se svým maturitním doprovodem a zasnoubí se spolu. Zároveň s těmito velkými milníky v Alexově životě se Rosie dozví, že ji její manžel podvádí.

Při úklidu po něm najde Alexův dopis a uvědomí si, že cítí to stejné. Rozhodne se mu zavolat a říct mu, co cítí, ale on už je někde jinde a plánuje svatbu. Nevěsta pozve Rosie a ta se rozhodne přiletět i přes to, že ji to zraní. Při přípitku Alexovi přede všemi vyzná lásku a namísto oslav smutní.

Po návratu do Dublinu si otevře hotel a splní si tak svůj životní sen. Na oslavě při slavnostním otevření se objeví i Alex - bez manželky. Její nepřítomnost zdůvodní tím, že oba věděli, že to nemělo smysl.

Ba dum, HAPPY END!

Sama sobě

Sára Wranová, Sexta B

Každé ráno se přemlouvám, abych vylezla z postele, každé ráno sama sobě řeknu „Ahoj“ do zrcadla v koupelně.

Sama sebe nakrmím a sama sobě umyju zuby.

Sama sobě pomůžu s taškou do školy a sama sebe napomenu, že bych neměla přijít pozdě.

Sama sobě pomáhám při sprintu na poslední možnou linku trolejbusu. Sama se sebou se pak před školou rozloučím, aby mi tam jiní mohli říct, kdo vlastně jsem.

Že jsem pěkně hloupá.

Ples MGO pohledem studentky tercie

Tereza Košťálová, Tercie B

Někdo by mohl namítat, že je trochu zvláštní, že jako terciánka jsem byla - už vlastně na druhém - plese. Popravdě ano, bylo by to trochu zvláštní, nebýt toho, že zpívám ve Velkém sboru, takže ano – byla jsem tam, a dokonce jsem tam krásně zpívala. Naštěstí né sama (jako později někteří), ale s celým sborem...

Ples se mi osobně líbil více než minulý rok. Možná, že to bylo kvůli letošním oktávám, které budou maturovat, protože polovinu programu (teda aspoň do jedenácti) zpívali nebo tančili právě ony. A jak všichni víme hlavně z muzikálů, jsou to oni, co hrají hlavní role. V tomto ohledu je škoda, že maturují, protože jsou skvělí, což vy určitě víte.

Jelikož jsem tam ale nebyla z tercie jediná, tak jsem se chtěla zeptat i na další názory. Většina stejně starých – mladých holek mi však odpověděla: „Bylo to fajn.“ No, tak jsem jim poděkovala za stručné „nečlánkové“ vyjádření. Jedna z nich, mi ale napsala, že ples byl skvělý a že se na něm dobře bavila. Hurá! J. Napsala také, že mezi její favority patřil Ondra Komínek, který tančil s Verčou Dobrou a Denisou Barvíkou a samozřejmě kapela Údy z půdy. Další svědkyně plesu napsala: „Líbilo se mi tam opravdu moc, ale nic jiného se od plesu, kde máš přátele a známé ani neočekává. Vidět studenty a hlavně profesory z trošku jiného pohledu je rozhodně zajímavé a inspirující. Všichni jsou mnohem víc přátelštější a pochopitelně i uvolněnější.“

S oběma názory musím souhlasit, protože všichni vystupující a všechna vystoupení byla skvělá a už se těším na další rok. Snad se tam opět dostanu!

Lyžák 2015

Petra Adamčíková, Tereza Vilímová, Sekunda A

Jako každý rok vyjely sekundy v termínu 18. 1. -23. 1. na lyžařský kurz do Mezivodí. Toto období bývá pro studenty většinou tím nejradostnějším a nejhřišnějším obdobím v životě. Každému se vryje do srdíčka minimálně jeden neskutečný zážitek nebo neuvěřitelná chvilička. Pár takových jsme zažili i v domku číslo 4. Žádný den jsme se v tlupě šedesáti lidí rozhodně nenudili a myslím, že některé nepodivnější zážitky stojí zato zveřejnit.

Odešli všichni?!

Asi každá holka si na lyžák vzala minimálně jednu kosmetickou taštičku. To jsme si nezapomněly ani my. Pěkně jsme si je rozložili po koupelně a byli jsme pyšné jak úhledně a útulně jsme si to ve svém domečku zařídili. Nastala noc z pondělí na úterý, kluci se trochu otrkali a začali holkám lozit do chatek a „prodávat" Mirindu. My jsme byli tak hloupé, že jsme je v devět večer pustili dovnitř. V tom monentě jsme udělali životní chybu, kterou se všichni pokusíme neopakovat. Kdyby kluci v naší chatce udělali „jen" bordel, to by se dalo zkousnout. Problém nastal až když odešli - konečně!!! Věděly jsme, kolik lidí v téhle partě bylo, ale počet lidí, co se uráčili odejít bylo málo. Nastala otázka: „Odešli všichni?" Po čtvrt hodině přemýšlení jsme to nechaly plavat a zaply si telku. Kámoška se za chvíli chtěla jít osprchovat. Ve svém pokoji se svlékla, omotala se do ručníku, vzala si pyžamo a šla do koupelny. V tom vyjekla tak, jak už to nechci nikdy slyšet. Okamžitě jsme přiběhly na pomoc. Kámoška (nemohu jmenovat) utekla do pokoje, protože byla jen v osušce. A co se stalo? Na okně stál jeden člen „prodavačů" Mirindy a chtěl utéct. Plán se ale nezdařil, jelikož bylo v okně mříž. Mezitím stihnul všechny TAŠTIČKY rozházet, rozmotal toaleťák a kámošce vystříkal úplně nový šampón. Všechny jsme se na něho šíleně naštvaly, no a co myslíte, napadlo nás jen jedniné. Jelikož jsme byli v koupelně, po ruce byla sprcha. Začali jsme po něm stříkat studenou vodu dokud „hrdina" s opravdovým holčičím křikem nezačal zdrhat. To už čekala další naštvaná kámoška u dveří a doslova ho z nich vyhodila a zamkla. Jediná pozitivní věc na tom byla, že ten kluk se u nás už nikdy neukázal J.

Neznámý host na diskotéce

Neznámým hostem myslím jednoho starého pána okolo 70 let, který celou dobu na diskotéce s náma tančil. Obdivovala jsem ho, protože tančil bez přestávky jako my. Na jeho věk byl v plné kondici. Celou diskotéku jsem si s ním i ostatními užila. Jen doufám, že to přežil ve zdraví, protože jsem ho už nikdy po tom neviděla. :)

Svah

Nuda u večeře

Zlodějka knih (film)

Jakub Christoph, Prima A

Dne 29. 1. 2015 jsem se svou třídou byl v kině Art. Zhlédli jsme zajímavý film - Zlodějka knih. Film trval přibližně 2 hodiny. Hlavní hrdinku - Liesel hrála mladá herečka Sophie Nélisse, Hanse Hubermanna hvězdný Geoffrey Rush, jeho ženu Rosy Emily Watsonová, Lieselina kamaráda Rudyho Nico Liersch a židovského uprchlíka Maxe Ben Schnetzer. Film režíroval britský režisér Brian Percival, který mimo jiné režíroval filmy např. A Song for Jenny (2015), Mnoho povyku pro nic (2005), aj. Film je podle předlohy v knižní podobě od Markuse Zusaka.

Jedná se o převážně německý film. Zlodějka knih vypráví příběh o Liesel, která se během druhé světové války dostane do pěstounské rodiny Hanse Hubermanna a jeho ženy Rosy, aby zde začala nový život. Liesel se snaží zapadnout – doma i ve škole, kde si z ní spolužáci utahují, protože neumí pořádně číst. Liesel je odhodlaná situaci změnit s jednostrannou posedlostí rodícího se učence. A získá k tomu pomoc svého dobrosrdečného nového tatínka. Hans se s Liesel učí dny i noci, během nichž se Liesel snaží podrobně prostudovat svoji první knihu, Hrobníkovu příručku, kterou si tajně „odnesla" z pohřbu svého bratra.

Liesel se také spřátelí s jejich novým hostem, židovským uprchlíkem Maxem, kterého před nacisty skrývají ve sklepě. A právě Max je dalším, kdo ji povzbuzuje ve čtení a v touze po vzdělání. Postupně se mění i její přátelství s mladým sousedem Rudym, který Liesel sice škádlí, ale přitom se do ní zamiluje. Dobu plnou utrpení a strádání pak všichni společně překonávají pomocí knih, které nejen pro sebe Liesel krade v knihovně místního starosty.

Abych to trochu ze svého pohledu shrnul, myslím si, že to je výborný film, akorát se mi moc nechtělo číst titulky. Mohli by k tomu udělat dabing.

Můj názor na tento film je tedy pozitivní, dal bych 4,5 hvězdiček, kvůli titulkům. Klidně bych se na něj šel podívat znova (bez titulků).

Závod Marlenka

Jakub Christoph, Prima A

Dne 16. 12. 2014 jsem byl se svou třídou v Závodě Marlenka ve Frýdku-Místku. Jeli jsme tam autobusem cca 30 min. Po příjezdu nám na uvítanou povyprávěli něco málo o historii Marlenky. Zaujala mne zmínka o tom, že podnik nejdříve začínal s jedním zaměstnancem. Po čase majitel koupil větší místo k výrobě s tím jak rostla poptávka. Společně s růstem přibývali i zaměstnanci a bylo opět potřeba koupit větší prostor. Nakonec se vystavěla velká továrna a zboží se v dnešní době vyváží i do zahraničí. Medovému dortu se vyrobila dokonce i vlastní ,,pec".

Zajímavé byly také příběhy o majiteli Gevorgu Avatisyanovi, který se stal oblíbený tím, že za své úspory nechal pozlatit kříž na kostele.

Po historickém exkurzu následovala malá ochutnávku jejich výrobků. Hned poté jsme se přesunuli do prosklené chodby a viděli jsme průběh výroby Napoleonek a Medového dortu Marlenka s kakaem. Viděli jsme, že se nejprve ,,namíchá" těsto, potom jde do,,pásové" pece, kde se peče a vyjíždí upečená. Potom se okrajuje, aby byl korpus rovný. Poté se korpus maže a sype, podle toho, jaký dort se vyrábí. Až výroba skončí, přichází na řadu balení, nejprve do obalu a když je vše pořádku, tak se výrobek zabalí do krabice. Po zabalení se Marlenky skládají na palety a rozváží do obchodů.

Když prohlídka skončila, mohli jsme si zakoupit jejich výrobky za zvýhodněnou cenu. Dojeli jsme zpátky ke škole a mohli jsme se rozutéct do svých domovů.

Já jsem třeba vůbec nevěděl, že Marlenka pochází z Arménie. Také mne zaujalo, že i přesto, že mají moderní výrobní postup jsou tak šetrní, že na průběh výroby stále dohlížejí zaměstnanci a že to firma nedělá jen pro peníze, ale že jí záleží na kvalitě jejich produktů.